

свирна на кончето си, то ще дотича, ще те взема на ръце, ще те сложа на него и то ще ни отнесе у дома, откъдето да бждеш на моята стара майчица, — отвърна усмихнат момъкът, свирна на кончето си, дотича то.

— И ти си работлив като

другите, но освен това си и умен и досетлив, затова вземи ме! — каза девойката.

Гребна я момъкът на ръце, сложи я на седлото, скочи на него и той, препусна кончето към съседното село, па запъха двамата с девойката.

Т. Харманджиев

Ехъ, че шумно е на сбора! — Тамъ гъмжило е отъ хора. Свирки, всѣкакви балони, запищѣли грамофони. Пукотъ, стреляне съсъ пушки, смѣхъ, веселие, въртушки, и на всѣко бѣло конче се върти дете съ балонче. — Пъргаво върти латерна мъничка маймунка черна. Тя съ очички хитро мига,

смѣхъ наоколо си дига, а палячо, както лани, въ цирка весело ни кани. — Влизахъ въ цирка. Стреляхъ съ пушка.

На голѣмата въртушка цѣлъ часъ кръскахме, лудѣхме и съ другари се въртѣхме. — Мръкна. Капнахъ отъ умора, чакъ тогазъ напустнахъ сбора.

Ст. Цанкова Стоянова